

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: J. Č.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. KUJI 2071/2023, sp. zn. ODSH 303/2022 Ves.,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 9. 1. 2023, č. j. KUJI 2071/2023, sp. zn. ODSH 303/2022 Ves., a rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 19. 1. 2022, č. j. MMJ/OD/12217/2022-ChZ, sp. zn. SZ-MMJ/OD/51710/2021/7, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2023, č. j. KUJI 2071/2023, sp. zn. ODSH 303/2022 Ves. (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2022, č. j. MMJ/OD/12217/2022-ChZ, sp. zn. SZ-MMJ/OD/51710/2021/7 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří přestupků provozovatele motor. vozidla tov. zn. X, reg. zn. X podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. Přestupků se měl žalobce dopustit: 1) dne 6. 9. 2021 v 8:18 hod. na pozemní komunikaci ul. D. 21 v obci J., 2) dne 15. 9. 2021 v 9:35 hod. na pozemní komunikaci ul. P. 46 v obci J. a 3) dne 19. 9. 2021 v době nejméně od 8:03 do 9:12 hod. na pozemní komunikaci ul. P. 47 v obci J., když v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič vozidla se dopustil tří přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že nerespektoval u přestupků ad 1) a 2) dopravní značku IP 13b „Parkoviště s parkovacím kotoučem“ s dodatkovými tabulkami E 8d „úsek platnosti 35 m vlevo“ a E 13 „Po-Pá 7-17h Stání po dobu max. 2 hod“, přičemž ve vozidle nebyl viditelně umístěn parkovací kotouč s nastavenou dobou začátku stání; u přestupku ad 3) dopravní značku B 28 „Zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo zásobování“. Popsaným jednáním řidič vozidla porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za přestupky byla žalobci coby provozovateli vozidla uložena ve společném řízení pokuta ve výši 2000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce. Zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a obsah správního spisu. Shrnl odvolací námitky žalobce, které neshledal důvodnými, neboť byl s prvostupňovým orgánem ve shodě, že chování obviněného je zneužitím práva. Zabýval se jednáním žalobce a vymezil, proč v tomto jednání shledává rysy zneužití práva. Zabýval se činností spolku Virtuální provozovatel, z.s. (dále jen „Virtuální provozovatel“) a konstatoval, že spolek S. C., z.s. (dále jen „S. C.“) spadá do kategorie virtuálního provozovatele. Dospěl k závěru, že pokud je evidovaný stav v rejstříku silničních vozidel pouze důsledkem snahy vyhnout se delikt ní odpovědnosti provozovatele vozidla a jako provozovatel vozidla je v registru silničních vozidel uvedena účelově jiná osoba, než která je vlastníkem nebo která provozuje vozidlo na základě jiného právního titulu, správní orgán při rozhodování o deliktu provozovatele k evidenčnímu stavu v registru silničních vozidel nepřihlédne (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45). Prvostupňový orgán dle něj nepochybil, pokud vedl úkony v řízení se žalobcem coby vlastníkem vozidla, kterého klasifikoval jako „skutečného provozovatele vozidla.“ Proto nebyl kontaktován spolek S. C. Žalovaný dospěl k závěru, že odvolatel byl správně uznán vinným z přestupků provozovatele vozidla, kterých se dopustil jako vlastník/faktický provozovatel vozidla. Ztotožnil se také s výší pokuty, která byla žalobci uložena.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť přestupku provozovatele vozidla se může dopustit pouze provozovatel vozidla, kterým žalobce není. Žalobce tedy nemohl být trestán. Provozovatel vozidla je osoba zapsaná v registru vozidel jako provozovatel vozidla. Žádné „provozování vozidla na základě jiného právního titulu“ v právu neexistuje, není zřejmé, co by „provozování vozidla“ mělo znamenat. Provozovatel vozidla je svého druhu právní fikce, jde o zodpovědnou funkci, které právní předpis na jedné straně ukládá povinnosti a stanoví následky za jejich porušení, na straně druhé ze zákona vyplývají též určitá práva provozovatele.
6. Skutečnost, že provozovatelem vozidla je právě osoba zapsaná v registru, konstatoval krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 30. 11. 2021, č. j. 20 A 5/2021–23, ve kterém soud přímo vyvrací argumentaci žalovaného. Jednalo se o věc skutkově totožnou s nyní řešenou věcí. Definici „provozovatele vozidla“ založenou na evidenčním principu potvrdil již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018–41: *„Z citované právní úpravy vyplývá, že postavení provozovatele vozidla ve smyslu § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoliv s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Z výpisu z karty vozidla, založené ve správním spise, vyplývá, že žalobce provozovatelem vozidla není. Jelikož není provozovatelem vozidla, nemohl být trestán. Jeho odpovědnost nelze jiným způsobem dovodit. Bez ohledu na úvahy žalovaného o zneužití práva zákon umožňuje za tento přestupek trestat jen provozovatele vozidla, kterým je osoba zapsaná v registru vozidel.“*
7. S ohledem na výše uvedené považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, a proto soudu navrhl, aby ho zrušil, včetně rozhodnutí prvostupňového, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě sdělil, že je přesvědčen o věcné správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí a v podrobnostech odkázal na argumentaci použitou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Při splnění podmínek řízení soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
10. Žaloba je důvodná.
11. Ve věci je sporné, zda se přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu může dopustit jiná osoba než provozovatel vozidla zapsaný v registru silničních vozidel. Dále je otázkou, jaký vliv na řešení tohoto sporu může mít případné zneužití práva ze strany trestané osoby.
12. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *„provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*

13. Podle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu „*provozovatel vozidla je vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.*“ Obdobně je provozovatel vozidla definován v § 2 odst. 15 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích.
14. Přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona silničním provozu se může dopustit pouze provozovatel vozidla, tedy osoba zapsaná jako provozovatel v registru silničních vozidel. Jedná se o přestupek s tzv. speciálním subjektem. Pojem „provozovatel vozidla“ je v zákoně o silničním provozu jednoznačně definován, přičemž z této definice vyplývá, že je založen na evidenčním principu. To potvrdil také Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 23. 7. 2019 č. j. 1 As 318/2018–41, ve kterém mimo jiné uvedl, že postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoliv s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2021, č. j. 20 A 5/2021–23). Shora nadepsaného výkladu se nyní drží judikatura správních soudů, a to např. Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 19. 9. 2022, č. j. 18 A 22/2021–35, Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci v rozsudku ze dne 28. 2. 2023, č. j. 72 A 33/2021–24, Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 17. 10. 2022, č. j. 62 A 2/2022–31, či zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2023, č. j. 22 A 3/2022–29.
15. Se shora provedeným výkladem se *de facto* ztotožnil i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 9. 8. 2022, č. j. 7 As 11/2022–17. Tímto usnesením rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost proti již zmíněnému pilotnímu rozsudku v obdobné věci, vydaného Krajským soudem v Ostravě ze dne 30. 11. 2021, č. j. 20 A 5/2021–23. Nejvyšší správní soud zde mimo jiné konstatoval, že ve věci nevyvstala žádná právní otázka, která by nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu doposud řešena. Rovněž neshledal důvod, pro který by bylo nutné učinit judikaturní odklon. Dospěl k závěru, že krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 1 As 318/2018–41, konstatoval: „*postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoliv s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel.*“ Obdobně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2023, č. j. 2 As 17/2023–23, jímž byla kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 1. 2023, č. j. 22 A 3/2022–29, odmítnuta pro nepřijatelnost.
16. Ani v tomto případě soud neshledal důvody, pro které by měl přezkoumávanou věc posoudit odlišně od dosavadní judikatury správních soudů. Nutno připomenout, že dle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem „*společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*“ Ve správním trestání, stejně jako v trestním právu, se uplatňují zásady *nullum crimen sine lege* – žádný trestný čin bez zákona a *nulla poena sine lege* – žádný trest bez zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002–27). Potrestáním jiné osoby, než osoby předpokládané zákonem (zde se přestupku může dopustit pouze provozovatel vozidla

evidovaný v registru vozidel), se správní orgány dopustily porušení výše citovaných zásad, a také narušení právní jistoty, pokud jde o trestání ve věcech přestupků provozovatele vozidla, a dále rovněž narušení legitimního očekávání žalobce.

17. Žalovaný zaměnil subjekt přestupku oproti zákonné úpravě právě s poukazem na zásadu zákazu zneužití práva. Zneužití práva pojímá judikatura obecně jako situaci, za které někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takové chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jen zdánlivě dovolené. Právní řád je ovládán ústavním principem obecné svobody jednání jednotlivce, podle něhož každý může činit vše, co není zákonem zakázáno (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Výchozí svoboda jednání jednotlivce nalézá svých hranic nejen v zákonem stanovených případech, ale také, jak dovodil Nejvyšší správní soud i Ústavní soud, v krajních případech zneužití práva [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 107/2004–48, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2005, sp. zn. I. ÚS 643/04]. Pokud je určité jednání kvalifikováno jako zneužití práva, nemusí mu být přiznány účinky.
18. Argumentace žalovaného zneužitím práva je v posuzované věci nesprávná a nelze jí přisvědčit. Registr silničních vozidel je dle § 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích informačním systémem veřejné správy. Jednání žalobce, který nechal spolek Share CAR! zapsat jako provozovatele svého vozidla, přitom již právní účinky přiznány byly, a to provedením předmětného zápisu do registru silničních vozidel příslušným orgánem veřejné správy.
19. Pokud žalovaný odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, pak zde se jednalo o situaci, při níž byl v registru silničních vozidel zapsán jako provozovatel vozidla předcházející vlastník vozidla, jenž vozidlo prodal. Zneužitím práva se Nejvyšší správní soud v rozsudku nezabýval. Rozsudek proto není na posuzovanou věc zcela přílehlavý, šlo o jiný skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud navíc napadené rozhodnutí zrušil, protože ze spáchání přestupku provozovatele vozidla byla i v této věci shledána vinnou osoba, která nebyla zapsaným provozovatelem v registru silničních vozidel. Nejvyšší správní soud i v této věci mimo jiné konstatoval, že „(...) *určení provozovatele ve smyslu [zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích](#) je tak dáno výhradně evidenčním stavem v registru vozidel, nikoliv skutečným (právním) stavem.*“
20. I kdyby však soud připustil v postupu žalovaného možnost argumentace zneužitím práva, musel by trvat na potřebě odůvodnění takového zneužití práva, jenž musí být dostatečně prokázáno. Aplikace institutu zneužití práva představuje výjimečný postup (*ultima ratio*); musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, zda právo bylo v individuálním případě skutečně zneužito a zda účastník řízení sleduje jiné než objektivním právem předpokládané cíle (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011–81). Ani v tomto směru však napadené rozhodnutí neobstojí.
21. Žalovaný svoji argumentaci založil na tom, že P. K. stojí za spolkem Virtuální provozovatel a je i ředitelem spolku S. C. Součástí správního spisu je pak videozáznam, na kterém P. K. podrobně vysvětluje, jak služba Virtuálního provozovatele funguje. Tedy, že je založena na principu, že veškeré přestupky spáchané jedním provozovatelem, k jejichž projednání je příslušný týž správní orgán, se projednají ve společném řízení. Za libovolný počet přestupků pak může být uložen pouze jeden trest, a to za přestupek nejprísněji trestný, trestní sazbu lze zvýšit až o polovinu.

22. Výtisk z internetových stránek Virtuálního provozovatele je dle žalovaného dalším důkazem, který shodně s videozáznamem dokumentuje podstatu produktu Virtuálního provozovatele. Součástí spisu jsou i stanovy spolku Virtuální provozovatel ze dne 12. 2. 2020. Z bodu I. stanov dle žalovaného vyplývá, že produkt Virtuálního provozovatele je pojmenován pod názvem S. C., který je podle stanov jedním ze zakladatelů spolku a vystupuje vůči orgánům veřejné moci. V rozporu se stanovami Virtuálního provozovatele je podle žalovaného námitka žalobce, že s vozidlem fakticky vůbec nedisponuje, nepoužívá ho a ani neprovozuje. Uvedenou námitku vyvrací stanovy spolku Virtuální provozovatel v bodě VII: „*Spolek není oprávněn užívat vozidla svých členů, a to ani v případech, že tato provozuje. Na spolek nepřechází vlastnické, užívací ani dispoziční právo k těmto vozidlům; nepřechází na něj ani držba.*“ Z toho žalovaný usoudil, že vozidlo zůstává v dispozici a užívání subjektu, který je registrován jako vlastník vozidla. Založený dokument zároveň prokazuje spojitost mezi produktem Virtuálního provozovatele a spolkem S. C., zapsaného v tomto posuzovaném případě jako provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. Za nepravdivé žalovaný označil tvrzení žalobce, že základní náplní činnosti provozovatele S. C. je vzájemné sdílení vozidel. Žalovaný neprováděl výslech zástupce společnosti S. C., získané informace o fungování nabízené služby považoval za dostačující.
23. Je pravdou, že žalovaný se službou Virtuálního provozovatele poměrně důkladně zabýval a odůvodnil, proč služba poskytovaná Virtuálním provozovatelem může vykazovat znaky zneužití práva. Žalovaný však veškeré dokazování provedl pouze ve vztahu ke spolku Virtuální provozovatel. Pouze na základě personálního propojení spolků pak dospěl k závěru, že i spolek S. C. byl zřízen za totožným účelem. Soud nemá za to, že by ze stanov Virtuálního provozovatele, či z jiných důkazů, které jsou obsahem správního spisu plynulo, že spolek S. C. je produktem Virtuálního provozovatele.
24. Žalobce v odporu proti příkazu konstatoval, že je pouze vlastníkem vozidla, není provozovatelem, tím je právě S. C. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že vozidlo slouží pro službu sdílení vozidel a žalobce s ním nikterak nemanipuluje. Spolek S. C. má navíc zajišťovat veškerý servis vozidla spojený s jeho provozem. Žalobce dále v odvolání doložil smlouvu o zapojení do programu sdílení vozidel uzavřenou mezi jeho osobou a spolkem S. C. Samotná smlouva pak navozuje dojem, že se žalobce na základě této smlouvy účastní sdílení vozidel mezi členy spolku S. C. Sdílení má probíhat na základě elektronické platformy, která členům umožňuje libovolně využívat vozidla ostatních členů spolku, která jsou aktuálně k dispozici. Dle smlouvy je spolek povinen zajišťovat a platit běžný servis vozidla. Z bodu IV smlouvy např. plyne, že spolek S. C. je povinen zajistit nepřetržitý dohled nad aktuální polohou vozidla prostřednictvím elektronického prostředku, jakož i to, že je povinen vést evidenci toho, kdo, kde a kdy si vozidlo člena spolku vypůjčil a kdy a kde toto vrátil. Smlouvou strany rovněž ujednaly, že podpisem smlouvy spolek potvrzuje, že přebírá vozidlo žalobce.
25. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že na základě podkladů, které jsou obsahem správního spisu, nelze bez dalšího přijmout závěr o zneužití práva. Pokud měly správní orgány za to, že spolek Share CAR! službu sdílení vozidel svými členy ve skutečnosti neprovozuje, měly se okolnostmi fungování spolku podrobněji zabývat a skutečnosti tvrzené žalobcem řádně prověřit za účelem zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. V případě podezření na zneužití práva leží důkazní břemeno na straně správního orgánu.

26. Nutno tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť subjektem přestupku provozovatele vozidla může být pouze ten, kdo je jako provozovatel vozidla formálně evidován v registru silničních vozidel. Žalobce provozovatelem vozidla v době spáchání přestupků nebyl.
27. I pokud by však krajský soud hypoteticky připustil, že dosavadní výklad správních soudů je nesprávný a v případě zneužití práva nemusí správní orgány k zápisu provozovatele vozidla v registru silničních vozidel přihlížet, závěry správních orgánů o zneužití práva žalobcem nejsou v posuzované věci dostatečně podepřeny skutkovým podkladem.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou. Napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o přestupku proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
29. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, dále náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepis žaloby), tedy za oba úkony 6 200 Kč, a dále dva režijní paušály po 300 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč. Právní zástupce žalobce, který úkony činil, je plátcem DPH, proto se jeho odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 1 428 Kč (21 %). Celková výše žalobci přiznaných nákladů řízení tak činí částku 11 228 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobce pozdějším podáním vypověděl svému dosavadnímu zástupci, Mgr. Václavu Voříškovi, plnou moc, žalovaný je povinen uvedenou částku uhradit do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2023

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně